

РЕШЕНИЕ

№ 2230

гр. София, 05.07.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав, в публично заседание на 17.06.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Славина Владова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **8793** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 98 ал. 2 от АПК и във връзка с чл. 268 ал. 1 от ДОПК (в редакцията му от ДВ бр. 12/2009г. в сила от 01.05.2009г.).

Производството е образувано след направен отвод на председателя на 35 състав на АССГ с определение от 28.01.2010г., като преди това с определение от 30.12.2009г. на 35 състав производството по делото е разделено, като за разглеждане по настоящото дело в настоящото производство е оставена жалбата на К. И. Б. срещу решение № 415 от 23.11.2009г. на И. Д. на АДВ.

Във връзка с гореуточненото производство е образувано по жалба на К. И. Б. от гр. С. срещу Решение № 415 от 23.11.2009г. на И. Д. на АДВ, с което на основание чл. 267 ал. 1 т. 5 от ДОПК е отхвърлена жалбата му срещу разпореждане № 20741/2003/000007 от 23.10.2009г. на публичния изпълнител при РД – С. на АДВ. Въз основа обаче на разпоредбата на чл. 98 ал. 2 от АПК съдът намира, че тъй като с решение № 415 от 23.11.2009г. е отхвърлена жалбата на жалбоподателя в производството по оспорване на акт по административен ред срещу разпореждане № 20741/2003/000007 от 23.10.2009г. на публичния изпълнител при РД – С. на АДВ, то предмет на оспорване в това производство е първоначалният акт, а именно разпореждане № 20741/2003/000007 от 23.10.2009г. на публичния изпълнител при РД – С. на АДВ.

В исковата си молба, която съобразно посоченото по – горе разпореждане за разделяне на производството в частта по която е образувано настоящото дело има характера на жалба, и в уточнение към нея направено с молба от 23.02.2010г. съобразно указания

дадени от съда, жалбоподателят твърди, че оспореното решение на и.д. на АДВ е незаконосъобразно, тъй като при издаването му същият не е съобразил разпоредбата на чл. 433 от ГПК, а именно, че към момента на издаване на разпореждането на публичния изпълнител и съответно на оспореното в това производство решение, не е следвало да образува изпълнителното производство, тъй като вискателите по представените изпълнителни листа не са поискали извършването на изпълнителни действия в продължение на повече от две години от издаването на изпълнителните листа. На второ място твърди, че тъй като има висящо дело пред Съда по правата на човека, административният орган не е следвало да се поизнася, а е следвало да спре производството до произнасянето на съда в С.Претендира разности.

Ответникът по жалбата Изпълнителният Д. на Н. в качеството му на правоприменик на АДВ на основание § 35 ал. 2 във връзка с § 36 ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ДОПК (ДВ бр. 12 от 2009г.), не изпраща представител в открито съдебно заседание и не изразява становище по жалбата.

Жалбоподателят в това производство е уведомен за оспореното решение № 415 от 23.11.2009г. на 10.12.2009г., видно от представена по делото обратна разписка. Жалбата срещу решението, инкорпорирана в подадена искова молба, е подадена на 16.12.2009г., т.е в законоустановения срок, от страна – адресат на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Във връзка с изложеното дотук съдът счита, че жалбата е процесуално допустима.

Административният съд С. – град, II Отделение, 37 – ми състав, обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и приема за установено следното:

С молба от вискатели СРС и СГС е поискано от публичния изпълнител при РД – С. на АДВ по изпълнително дело № 20741/2003г. по описа на дирекцията срещу жалбоподателя в това производство, е поискано към вече образуваното изпълнително дело да се присъединят и посочените вискатели, въз основа на следните изпълнителни основания: изпълнителен лист от 18.11.2003г. по гр. д. № 0877/2001г. на СРС, 71 състав; изпълнителен лист от 03.05.2007г. по гр. д. № 829/2004г. на ОС - В; изпълнителен лист от 14.03.2007г. по гр. д. № 371/2002г. на СГС, ГО, 10 състав; изпълнителен лист от 15.05.2007г. по гр. д. № 5566/2001г. на СРС, ГК, 34 състав и изпълнителен лист от 14.09.2007г. по гр. д. № 19009/2003г. на СРС, 37 състав.

На основание чл. 217 ал. 2 искането на вискателите СРС и СГС е уважено и е допуснато присъединяването им към изп. Д. № 20741 от 2003г. по всички посочените изпълнителни листове с разпореждане № 20741/2003/000007 от 23.10.2009г. на публичния изпълнител при РД – С. на АДВ.

Срещу това разпореждане на публичния изпълнител жалбоподателят в това производство е подал жалба по административен ред с вх. № С – 26 – 00 – 187 от 11.11.2009г. Въз основа на тази жалба е постановено оспореното в това производство решение № 415 от 23.11.2009г. на И. Д. на АДВ.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по избожените по – долу съображения.

На първо място с оглед на задължението на съда да извърши цялостна проверка за законосъобразност на административния акт на основание чл. 168 от АПК, настоящият състав установи, че оспореното решение, както и оспореното разпореждане на основаине чл. 98 ал. 2 от АПК, са издадени от компетентен орган в рамките на предоставената му компетентност, при спазване на административно производствените

правила, при правилното приложение на материално правните разпоредби и целта на закона.

На второ място видно от събраните по делото доказателства е, че се касае за публично държавно вземане по реда на чл. 162 ал. 2 т. 3 от ДОПК, а именно вземане от държавни такси, установени по основание със закон.

На трето място неоснователно е възражението на жалбоподателя, че оспореното решение, респективно разпореждане, е незаконосъобразно, тъй като административният орган не е следвало да образува изпълнително производство, съответно да присъединява новите вискатели, тъй като е изтекъл срокът по чл. 433 от ГПК. Това е така, тъй като в конкретния случай се касае за публични държавни вземания, по конкретно за такива съобразно чл. 162 ал. 2 т. 3 от ДОПК и съответно за образуване на изпълнително производство, присъединяването на нови вискатели и провеждане на принудителното изпълнение не е приложим редът по ГПК, а е приложим специалния ред по ДОПК на основание разпоредбата на чл. 163 ал. 1 от ДОПК.

На следващо място в ДОПК съобразно разпоредбата на чл. 217 от същия кодекс, не е предвиден ограничителен срок във връзка с искането за присъединяване в образувано изпълнително производство, т.е. искането може да бъде направено неограничено във времето. На следващо място съобразно посочената разпоредба при направено искане за присъединяване на вискател административният орган следва да осъществи контрол и да съобрази наличието на следните предпоставки: дали поискалият присъединяването има качеството на лице, посочено по чл. 217 ал. 1 от ДОПК и съответно налице ли са предпоставките по чл. 217 ал. 2 изр. 2 от ДОПК – да има искане за присъединяване и приложено към него изпълнително основание. При наличието на така изброените за административния орган съществува задължение да издаде разпореждане за присъединяване, каквото й той е направил. В конкретния случай е било налице искане за присъединяване направено от публичен вискател, като към искането са приложени годни изпълнителни основания. Административният орган при издаване на оспореното в това производство решение № 415 от 23.11.2009г. е съобразил всичко гореизложено и в тази връзка съдът намира, че е оспореното решение е законосъобразно и издадено при правилното приложение на материалния закон.

На последно място неотнормено към това производство, както и към законосъобразността на оспореното в производството решение на и.д. на АДВ, е посоченото от жалбоподателя образувано дело пред Европейския съд по правата на човека. На първо място по така направеното възражение не са представени доказателства. На второ – евентуално постановено решение от Европейския съд би било основание в зависимост от съдържанието му за отмяна на влязло в сила решение, но сото образувано дело не е относимо към преценката на административния орган по законосъобразността на разпореждане за присъединяване на вискател в производството по чл. 217 ал. 2 от ДОПК.

Във връзка с всичко изложено настоящият състав намира разпореждане № 20741/2003/000007 от 23.10.2009г. на публичния изпълнител при РД – С. на АДВ, както и Решение № 415 от 23.11.2009г. на И. Д. на АДВ, с което на основание чл. 267 ал. 1 т. 5 от ДОПК е отхвърлена жалбата на К. И. Б. срещу посоченото разпореждане, за законосъобразни, издадени от компетентен орган в рамките на правомощията им, без да са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и при правилното приложение на материалния закон и като такива следва да бъдат

оставени в сила, а жалбата – отхвърлена.

Във връзка с изхода на спора съдът намира искането на жалбоподателя за присъждане на разноски за неоснователно и като такова намира, че не следва да бъде уважено.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. И. Б. от гр. С. срещу Решение № 415 от 23.11.2009г. на И. Д. на АДВ, с което на основание чл. 267 ал. 1 т. 5 от ДОПК е отхвърлена жалбата му срещу разпореждане № 20741/2003/000007 от 23.10.2009г. на публичния изпълнител при РД – С. на АДВ.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: